

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

מועד קטן-ואלו מגלחין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
הלכה כרבי יוסי במועד ובאבל.	שמואל:										◆	◇
הלכה כדברי המיקל באבל.	דאמר שמואל:										■	
פנחס אחוה דמר שמואל, איתרע ליה מילתא, על שמואל למישאל טעמא מיניה. חזנהו לטופרי דהוו נפישן, אמר ליה: אמאי לא שקלת להו? אמר ליה: אי בדידיה הוה, מי מזולת ביה כולי האי? הואי (קהלת י') כשגגה שיצא מלפני השליט. ואיתרע ביה מילתא בשמואל.											○	◇
על פנחס אחוה למישאל טעמא מיניה, שקלינהו לטופריה חבטינהו לאפיה, אמר ליה: לית לך ברית כרותה לשפתים?											○	
מנין שברית כרותה לשפתים - שנאמר (בראשית כ"ב) ויאמר אברהם אל נעריו שבו לכם פה עם החמור ואני והנער נלכה עד כה ונשתחוה ונשובה אליכם ואסתייעא מלתא דהדור תרווייהו.	דאמר רבי יוחנן:										■	◇
סבור מיניה: דיד - אין, דרגל - לא.	[שמואל]										■	
לא שנא דיד, ולא שנא דרגל.	אמר רב ענן בר תחליפא: לדידי מפרשא לי מיניה דשמואל:										■	◇
ובגנוסטרא אסור.	רב חייא בר אשי אמר רב:										■	◇
אמר רב שמן בר אבא: הוה קאימנא קמיה דרבי יוחנן בי מדרשא בחולו של מועד, ושקלינהו לטופריה בשינייה וזרקיהנהו.	[רבי יוחנן]										○	◇
שמע מינה תלת											■	
שמע מינה: מותר ליטול צפרנים בחולו של מועד											■	◇
שמע מינה: אין בהן משום מיאוס											■	◇
ושמע מינה: מותר לזרקן.											■	◇
איני?											⚡	
שלשה דברים נאמרו בצפרנים: הקוברן - צדיק, שורפן - חסיד, זורקן - רשע. טעמא מאי, שמא תעבור עליהן אשה עוברת ותפיל	והתניא:										⚡	◇
אשה בי מדרשא לא שכיחא.											!	◇
וכי תימא: זימנין דמיכנשי להו ושדי להו אבראי											⚡	
כיון דאשתני - אישתני.											!	◇
זוג בא מחמתן לפני רבי, ובקשו ממנו צפרנים - והתיר להם, ואם בקשו ממנו שפה - התיר להם.	רב יהודה אמר רב: ומר זוטרא מתני: [רבי]										■	◇
אף בקשו ממנו שפה והתיר להם.	שמואל: [רבי]										■	
שפה מזוית לזוית.	אביטול ספרא משמיה דרב:										■	◇
ובשפה המעכבת.	רבי אמי:										■	◇
לדידי כשפה המעכבת דמי לי.	רב נחמן בר יצחק:										■	
פרעה שהיה בימי משה הוא אמה וזקנו אמה, ופרמשתקו אמה וורת, לקיים מה שנאמר (דניאל ד') ושפל אנשים יקים עליה.	ואמר אביטול ספרא משמיה דרב:										■	◇
פרעה שהיה בימי משה אמגושי היה, שנאמר (שמות ז') הנה יצא המימה וגו'	ואמר אביטול ספרא משמיה דרב:										■	◇
ואלו מכבסין במועד, הבא ממדינת הים											■	◇
מי שאין לו אלא חלוק אחד - מותר לכבסו בחולו של מועד.	רב אסי אמר רבי יוחנן:										■	◇
אלו מכבסין במועד, הבא ממדינת הים כו'.	מתיה רבי ירמיה:										⚡	◇
הני - אין, מי שאין לו אלא חלוק אחד - לא											⚡	
אסברה לך, מתניתין - אף על גב דאית ליה תרי ומטנפי.	רבי יעקב לרבי ירמיה:										!	◇

❖ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	--

מועד קטן-ואלו מגלחין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
התם להכעיס הוא דעבוד.											!	◊	יה:
(תהלים ק"ו) ויקנאו למשה במחנה לאהרן קדוש ה'	תא שמע:										⚡	◊	יה:
מלמד שכל אחד קינא לאשתו ממשק.	רב שמואל בר יצחק:										⚡		יה:
התם משום שנאה הוא דעבוד.											!	◊	יה:
יהא חלקי עם מי שחושדין אותו בדבר ואין בו.	תא שמע, אמר רבי יוסי:										⚡	◊	יה:
לדידי חשדון ולא הוה בן.	ואמר רב פפא:										⚡	◊	יה:
לא קשיא הא - בקלא דפסיק, הא - בקלא דלא פסיק.											!	◊	יה:
וקלא דלא פסיק עד כמה?											^	◊	יה:
אמרה לי אם: דומי דמתא יומא ופלאגא.	אביי:										!	◊	יה:
והני מילי - דלא פסק ביני ביני, אבל פסק ביני ביני - לית לן בה.											■	◊	יה:
וכי פסק ביני ביני - לא אמרן אלא דלא פסק מחמת יראה, אבל פסק מחמת יראה - לא.											■	◊	יה:
ולא אמרן אלא דלא הדר נבט, אבל הדר נבט - לא.											■	◊	יה:
ולא אמרן אלא דלית ליה אויבים, אבל אית ליה אויבים - אויבים הוא דאפקוה לקלא.											■	◊	יה:
אין כותבין שטרי חוב במועד, ואם אינו מאמינו, או שאין לו מה יאכל - הרי זה יכתוב.												■	יה:
אין כותבין ספרים תפילין ומזוזות במועד, ואין מגיהן אות אחת אפילו בספר עזרא.	[ת"ק]											■	יה:
כותב אדם תפילין ומזוזות לעצמו, וטווה על יריכו תכלת לציציתו.	רבי יהודה:											■	יה: